

Lisa Jewell

Zij had het kunnen zijn

Vertaald uit het Engels door Ineke de Groot

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

4 juni 2005

Ik mocht het meisje wel. Ze had een lieve glimlach en ze was aardig. Het was duidelijk dat ze ons ook mocht. Ze stelde heel veel vragen over het huis en hoe lang we er al woonden, wanneer het was gebouwd en of we iets over de geschiedenis ervan wisten. Pappie was heel vriendelijk tegen haar. Zo gedroeg hij zich altijd tegenover onbekenden. Mammie was onbeleefd, zoals gewoonlijk. Mijn grote zus nam haar op alsof ze nog nooit iemand zoals zij had gezien. Ik deed precies het tegenovergestelde en keek achter en naast haar, maar niet rechtstreeks naar haar, want ik vond het stom overkomen als ik echt naar haar keek en ik wilde niet dat ze me stom vond.

‘Hoe zit het met de...’ Ze wees naar mijn T-shirt. Het was mijn lievelingsshirt, ik had het van pappie en mammie voor mijn verjaardag gekregen. Er zat een rode neus op de voorkant met een brede blauwe mond en een plastic bloem op het voorvak. Aan de bloem zat een waterspuit vast, verborgen in het voorvak, waarmee je water in iemands gezicht kon sproeien. Alleen zat er toen geen water in omdat ik geen visite had verwacht, anders had hij vol gezeten. Maar ik denk eigenlijk niet dat ik hem had gebruikt, want het meisje was erg knap en voor hetzelfde geld had ze het helemaal niet grappig gevonden en was ze van streek geraakt.

‘O,’ zei ik en ik deed mijn best om rustig over te komen, ‘dit is mijn clownsshirt. Ik verzamel alles van clowns.’ Ik vertelde haar over het circus dat elke zomer in Hampstead Heath, het park, stond en dat ik daar altijd naar uitkeek. Toen liet ik haar zien hoe het waterspuitje werkte en ze zei glimlachend: ‘Gaaf.’

Ze zei dat ze net haar studie muziek en technologie had afgerond en als geluidstechnicus aan de slag wilde. Pappie merkte op dat dat best ongebruikelijk was, omdat hoofdzakelijk mannen dat werk deden. Het meisje zei dat ze zich daar niks van aantrok en pappie moest lachen. Mammie zuchtte alleen maar alsof het allemaal gruwelijk saai was.

Het meisje zei dat ze gitaar speelde en mijn zus zei dat ze het aan het leren was. Het meisje en mijn zus kletsten daar even over en ik bestudeerde het meisje en kreeg bepaalde gevoelens. Er stroomde heel veel bloed naar mijn kruis. Het voelde daar warm aan, warm en jeukerig, alsof ik daar aangeraakt moest worden.

Het meisje keek hoe laat het was en zei dat ze ervandoor moest. Ze had met wat vriendinnen afgesproken in een bar wat verderop en ze was al te laat.

Ik zag dat pappie mammie een blik toewierp. En hoewel ik nog heel jong was, wist ik maar al te goed wat die blik inhield.

‘Wil je echt niet nog wat langer blijven?’ vroeg pappie aan het meisje. ‘Annie heeft kwarktaart in de koelkast staan.’

‘Welke smaak?’ vroeg het meisje met een speelse lach.

Pappie keek mammie weer aan. Mammie zei: ‘Aardbeiensmaak.’

Het meisje glimlachte en zei: ‘Mijn vriendinnen verwachten me eerlijk gezegd nog lang niet. Ze noemen me altijd “Claire die nooit komt opdagen”.’

Het meisje bleef.

1

Op 8 mei 2026 doet Jane Trevally iets vreselijk engs.

Ze nodigt een makelaar uit bij haar thuis.

Janes huis is een bouwvallig georgiaans pand met de naam Rosebery Hall. Ze heeft het geërfd van haar ouders, die acht maanden na elkaar overleden aan ziekten ten gevolge van alcoholisme toen Jane negentien was. Haar jongere broer stierf tien jaar later aan een beroerte veroorzaakt door drugsgebruik en nu is Jane Trevally de enige eigenaar van een groot, belachelijk landhuis waar zo'n miljoen pond in moet worden gestoken om het alleen maar overeind te laten staan.

Het hoofdhuis heeft tien slaapkamers op de bovenverdieping en op de begane grond acht grote kamers naast elkaar waar je van het ene eind van de benedenverdieping naar het andere zou kunnen rolschaatsen als er niet overal oude versleten Perzische tapijten op de houten vloer lagen. Achter het pand staan drie kleine huisjes naast elkaar waar Jane al jarenlang Airbnb's van wil maken, maar voorlopig staan ze te beschimmelen en raken ze hoe langer hoe meer in verval. Dan is er ook nog twee hectare grond met gras, bos en een weiland waar in Janes jeugd vijf ezels en drie lama's huisden. Na hun dood is ze er nooit meer aan toegekomen om andere te kopen en nu is het weiland overgroeid

en staat het vol met bosbessenstruiken en meidoorns.

Ze moet het allemaal verkopen, het geld opstrijken zodat iemand, die de tijd en het geld heeft het liefdevol in zijn oude glorie kan laten herstellen. Haar ouders zetten de neerwaartse spiraal in werking door geen cent aan onderhoud te besteden. Lekken en gaten werden provisorisch opgelapt en met goedkoop behang en goedkope tapijtjes werden ze verborgen. Jane heeft zelf ook maar weinig aan het ombuigen van die spiraal gedaan.

In dertig jaar tijd trouwde Jane twee keer met een rijke man en scheidde ze weer. Ze hadden allebei al een gezin en trouwden op huwelijksvoorwaarden. Het geld dat ze aan die ontbonden huwelijken overhield, heeft ze grotendeels uitgegeven aan hondenasielen en werklui, en nu is dit bouwwerk vol herinneringen, vocht, matrassen met urinevlekken en goedkope Perzische tapijten, gelegen op een afgelegen plekje in Dorset, helemaal van haar. En dan heeft ze nog haar honden.

Janes hart gaat tekeer als Chloe Flint, een chique jonge vrouw, rondloopt in het huis waar Jane dol op is, maar tegelijkertijd een grondige hekel aan heeft, en praat over de verschillende soorten kopers, over gelijksoortige huizen die ze heeft verkocht, over metalen kozijnen, vakantiehuisjes en over de perfecte plek in de tuin voor een zwembad. Jane knikt en glimlacht, is de vriendelijkheid zelve en laat het aardige meisje geloven dat ze echt oprecht het huis wil verkopen, dat ze echt heel erg normaal is, net zo normaal en leuk als ze eruitziet. Ze is gewoon een normale vrouw die een vervallen huis wil verkopen waar ze niks meer aan heeft en dat een last is geworden, terwijl ze vanbinnen roept: ga weg, ga alsjeblieft weg. Haar hart gaat nog steeds tekeer en ze heeft moeite met ademen als Chloe eindelijk het huis verlaat terwijl ze monter nog iets opmerkt over taxaties en

e-mails en zegt dat ze contact zal opnemen. Jane doet de deur achter haar dicht en barst in huilen uit.

Een uur later heeft Jane zichzelf weer in de hand en laat ze de honden uit tussen de nog bloeiende boshyacinten. De zon straalt fel tussen de bladeren door en de honden rennen voor haar uit. Jane heeft vier honden, allemaal reuen, en omdat ze geen kinderen heeft, betekenen ze alles voor haar. Het zou waarschijnlijk niet anders zijn, heeft ze zo het vermoeden, als ze kinderen had gehad. Ze heeft wel genoeg stiefkinderen, vijf plus een stiefkleinkind, om het verschil te kennen tussen de pure onvoorwaardelijke liefde van een hond en de ingewikkelde, eeuwig veranderende, vaak schurende liefde tussen een ouder en een kind.

Ze haalt haar telefoon uit haar zak en zet de camera aan om het schitterende contrast te vangen tussen de donkere verwelkende boshyacinten, de zwarte aarde, de groene bladeren en de roestbruine vacht van Brian, haar vossenrode labrador. 'Brian!' roept ze. 'Kijk eens naar me!' Brian draait zich even om naar de camera, Jane maakt de foto en Brian sprint weg om de andere honden in te halen.

Jane doet haar AirPods in en zet de podcast aan die ze aan het volgen is – waargebeurde misdaadverhalen, want dat is haar favoriet – en loopt op het pad achter haar honden aan. Een tel later drukt ze op pauze en doet ze de AirPods uit omdat ze een van de honden hoort blaffen. Bluto? Ze komt bij de honden en tot haar verrassing ziet ze een klein wit hondje bij ze staan. Haar honden zijn allemaal groot met een vacht in aardekleur en het witte hondje in hun midden valt dan ook erg op.

Het hondje lijkt zich op zijn gemak te voelen bij de grote honden. Het lijkt er zelfs op dat hij wil spelen, maar Jane weet dat haar oudste en lievelingshond Reggie daar niet

goed op zal reageren, dus zorgt ze dat haar honden van de plek weggaan en gaat ze op haar hurken bij het hondje zitten.

‘En wie mag jij dan wel wezen?’ vraagt ze. Er zit geen hondenpenning aan de halsband. Ze snuffelt aan zijn vacht of ze de geur van een warm en liefdevol thuis kan bespeuren, maar ruikt alleen natte aarde. Ze voelt aan zijn ribbenkast en zijn buik, op zoek naar zijn laatste maaltijd, maar zijn buikje is leeg en zijn ribben steken wat uit.

Hij lijkt op een West Highland-terriër, niet echt het soort hond dat in zijn eentje rondzwakt op het platteland. Het is een erg vriendelijk hondje en hij likt veel.

Jane staat op en draait helemaal rond op zoek naar het baasje van dit lieve verdwaalde hondje.

‘Hallo!’ roept ze. ‘Baasje van een klein wit hondje? Hij is hier!’

Ze wacht even, maar krijgt geen reactie. Het blijft stil, het is daar altijd stil. Dat is een van de redenen dat ze nog steeds, vijfenvijftig jaar na haar geboorte, in dat grote, vreselijke, mooie en koude huis woont. De bevalling vond plaats in het bed van haar ouders en er was een ingehuurd voedvrouw bij aanwezig. Na haar geboorte zat er een bloedvlek op het matras, en die zit er nog steeds. Door de stilte die er hangt, weet ze dat er niemand anders in het bos is. Ze weet dat het hondje al een paar dagen niet heeft gegeten en dat zij nu verantwoordelijk voor hem is. Zuchtend haalt ze een reservehondenriem uit haar zak en haakt die vast aan zijn halsband.

‘Goed,’ zegt ze en ze kriebelt achter zijn oortjes. ‘Je gaat met ons mee naar huis en dan krijg je wat te eten.’

Ze loopt via de zijingang het huis in en ontdoet haar honden van hun tuigje en riem, trekt haar laarzen en donsjas

uit, trekt de dikke met bont gevoerde wintersokken aan die ze binnen draagt en loopt met de honden mee de keuken in. Daar vult ze hun etensbakken met gigantisch dure rauwe smurrie die elke maand thuis wordt bezorgd en die ze in de vriezer bewaard. Ze pakt een kleinere etensbak voor de gast, doet er wat hondenkoekjes in en zet het neer in een hoekje zodat hij rustig kan eten.

Ze kijkt toe als hij eet en werpt een blik op de klok. Het is twee minuten voor vier. Ze kan nog met hem naar de dierenarts gaan om te checken of hij gechipt is en van wie hij is.

Ze stelt zich zo voor dat het al een ouder iemand is die misschien is overleden zonder dat het is opgemerkt. Maar ze kent alle oudere mensen in het dichtstbijzijnde dorp en ook hun honden, en dit hondje heeft ze nog nooit gezien.

De dierenarts heet Hester. Ze is, wat ongebruikelijk is voor dierenartsen op het platteland, erg sentimenteel over dieren. Ze drukt haar neus tegen het snuitje van de witte hond en wrijft over zijn oor.

‘Arm kindje,’ fluistert ze tegen zijn neus. ‘Ach, wat stink je, kindje.’

Dan pakt ze haar scanner en gaat ermee over zijn magere lijfje. ‘Hebbes.’

Op het scherm van haar computer staan de gegevens van het hondje.

‘Hé, Hugo!’

‘Hugo?’ vraagt Jane.

‘Ja. Hugo Tucker voluit. Van...’ Ze scrolt met haar muis door de gegevens. ‘Hier staat dat Hugo Tucker van ene meneer Tucker is die in Hampstead in Londen woont.’

‘O, echt?’

‘Ja,’ zegt Hester. ‘Wat doe je helemaal hier, meneer Hugo Tucker?’

‘Kan hij gestolen zijn?’

‘Dat zou zomaar kunnen. In Londen stelen ze graag honden. Dat lees ik de hele tijd. Maar hij kan ook van baasje gewisseld zijn zonder dat het nieuwe baasje tijd had om dat door te geven. Maar goed, ik zal hem eens bellen.’

Hester laat de telefoon lang overgaan en dan verbreekt ze met een zucht de verbinding. ‘Oké,’ zegt ze. ‘Een van ons zal hem vanavond dus naar zijn baasje moeten brengen.’

‘Nou,’ zegt Jane, ‘mijn stiefzoon Dexter woont in de buurt van Hampstead. Ik breng Hugo wel thuis. Dan kan ik meteen bij Dexter langsgaan.’

‘Vind je het echt niet erg?’ vraagt Hester.

Jane schudt van nee.

Hester schrijft het adres op een stukje papier en geeft dat aan Jane. Zonder ernaar te kijken stopt Jane het in haar zak. ‘Ik zal hem nog wat vocht toedienen,’ zegt Hester, ‘en dan kan hij met je mee. Laat me weten hoe het is afgelopen.’

Die avond slaapt Hugo bij Jane op bed. Hij weet zich snel en netjes tussen Reggie en Bluto in te wurmen. Het is net, bedenkt Jane, alsof hij er altijd is geweest. Als ze meneer Tucker morgen in Hampstead niet kan vinden, dan mag Hugo lekker bij haar blijven.

2

De volgende dag is Jane in het groene Belsize Park, waar haar favoriete stiefkind Dexter de deur van zijn huis voor haar opendoet. Een brede haarband houdt zijn helblonde haar uit zijn gezicht en hij heeft een wijd sweatshirt, een kort broekje en enorme pantoffels in de vorm van een paar teckels aan. Hij kijkt verrukt als hij Hugo naast Jane ziet zitten en zakt meteen door zijn knieën om hem te begroeten.

‘Jeetje,’ zegt hij tegen de hond, ‘wat ben je mooi!’ Hij kijkt Jane verrukt aan. ‘Wat een schatje! Je moet hem houden, hoor!’

‘Dat wil ik heel graag,’ zegt Jane, ‘maar dat kan niet. Mag ik binnenkomen?’

Dexter woont met zijn beste vriend op een etage met anderhalve slaapkamer en hoge plafonds die door Tony, zijn vader en Janes tweede ex-man, wordt betaald. Dexter is Tony’s oudste kind en hij is net drieëntwintig geworden. Ondanks een zeer bevoorrecht leventje is hij het liefste, puurste mens dat Jane kent. Hij was pas acht toen Jane met zijn vader trouwde, een mager jongetje met helblond haar en X-benen dat vreselijk last had van eczeem. Door hun liefde voor hun huisdier, een hondje genaamd Garibaldi waar verder niemand wat mee had, kregen ze een sterke band en dat is altijd zo gebleven.

Het is een grote bende in het huis, er is de vorige avond duidelijk een feestje geweest. Overal lege borrelglazen, make-upspiegels, tissues, een fles wodka, een halflege fles prosecco, een vuil cocktailglas en een pak ananassap van een B-merk.

‘Ik ga even wat anders aantrekken,’ zegt Dexter. ‘Ben zo terug.’

Jane neemt de rommel op en weet zich ervan te weerhouden om te gaan opruimen. ‘Hoe laat ben je gaan slapen?’ roept ze.

‘Om drie, vier uur, geloof ik.’

Het is nu elf uur en Jane vindt het een hele prestatie van hem dat hij haar heeft binnengelaten en er ook nog eens fris en fruitig uit ziet. Hij komt even later terug in een te grote spijkerbroek, hetzelfde sweatshirt en een honkbalpetje. ‘Kom, we gaan,’ zegt hij.

Het adres op het stukje papier dat ze van Hester de dierenarts heeft gekregen, komt haar bekend voor: Thornwood, de Vale of Health.

Jane ziet voor haar geestesoog een glimp van een vreemd huis in de nacht, beschenen door een victoriaanse straatlantaarn. Een gevoel van angst bekruipt haar. Ze heeft geen idee waar dat beeld vandaan komt. Pas als ze met Dexter door Hampstead Village rijdt en ze de Vale of Health inslaan, komt er een herinnering bovendrijven.

‘O,’ zegt ze als ze de wijk binnenrijden, ‘volgens mij...’

Ze onderbreekt zichzelf en houdt haar adem in.

‘Wat zeg je?’ vraagt Dexter.

‘Nee, laat maar,’ antwoordt Jane.

Een man, een lange man, in een bar in Soho.

Jane was negentwintig. Het was 2000 en ze was net van

haar eerste man, de graaf, af. Ze was single, zeer verdrietig en een beetje wanhopig. Ze was erg mager, weet ze nog. Ze had wekenlang amper gegeten en ze was vast enorm dronken en misschien was ze wel aan het huilen. Hij, die man, was waarschijnlijk een jaar of vijfenveertig, en leek op een personage uit een zwart-witfilm.

‘Je zou Horace moeten heten,’ zei ze, ‘of Cecil.’

Hij vertelde haar niet hoe hij heette, glimlachte alleen maar en bood haar nog een drankje aan. ‘Waarom ben je zo verdrietig?’ vroeg hij en ze vertelde hem over de graaf, die een zware teleurstelling was geweest en meer geïnteresseerd was in zijn oude klasgenoten dan in Jane en zijn jonge, moederloze kinderen. ‘En nu,’ zei ze, ‘ben ik weer alleen, een zielige wees die het in haar eentje in deze grote wereld moet zien te redden.’

‘Je bent erg knap,’ zei hij, ‘en erg leuk. Voor je het weet heb je weer iemand anders.’

Ze zag dat hij een trouwring om had en vroeg hem eraan. ‘O,’ zei hij, ‘ja. Ik ben zeer gelukkig getrouwd, al bijna tien jaar.’

‘Waarom zit je dan met mij te praten?’

‘Omdat ik de indruk kreeg dat je wel wat gezelschap kon gebruiken.’

Hij vertelde dat hij in een warenhuis in West End werkte. Hij vertelde dat ze personeel nodig hadden en dat hij een sollicitatiegesprek voor haar kon regelen voor de vacature van winkelmedewerker.

‘Ik weet niet of ik wel het type winkelmedewerker ben,’ zei ze. ‘Volgens mij zullen de klanten over me gaan klagen en word ik binnen een week de laan uit gestuurd.’

Hij keek haar geamuseerd aan en zei: ‘Onze au pair is onlangs vertrokken, weer terug naar Brazilië. Je hebt toch ervaring met kleine kinderen?’

Jane knikte.

‘Ik heb twee kleine kinderen, een prachtig huis en een vrouw die niks van het huishouden moet hebben. Zou je misschien als hulp in de huishouding willen werken of als oppas?’

Jane lachte, maar haar lach verstomde al snel. ‘Meen je dat nou?’ vroeg ze.

‘Ja, dat meen ik,’ antwoordde hij. ‘Ga anders met me mee naar huis. Dan leer je mijn vrouw kennen, zie je het huis en kun je bepalen of je het wat lijkt.’

Jane had toen ergens het gevoel dat er iets niet klopte. Haar onderbewustzijn waarschuwde haar voor iets, al wist ze niet waarvoor. Maar ze voelde ook een lichte sensatie, iets duisters en zelfvernietigends, het gevoel dat niks ertoe deed omdat ze zichzelf op dat moment totaal waardeeloos vond. Ze kon zich geen beeld vormen van haar toekomst. Ze had geen moeder, geen vader, geen broer, geen man, geen werk en ze wist niet wie ze nou was. Ze wist wel dat haar zelfvertrouwen zich ergens schuilhield, maar dat zat zo diep verborgen dat ze het niet kon bereiken en zich op dat moment niet kon afvragen waar ze nou mee bezig was. En dus zat ze even later met de lange, charmante man zonder naam, die ze de hele avond Cecil had genoemd, in stilte op de achterbank van een taxi. Ze kan zich nog levendig het vreemde gevoel herinneren toen ze het drukke, intense Londen op een vrijdagavond, vol wodka en partydrugs, achter zich liet en twintig minuten later in een slaperig dickensiaans dorpje met smalle verlichte steegjes en rijen met verschillende soorten huizen terechtkwam, dat zo te zien afgescheiden was van de rest van de wereld.

‘Waar zijn we?’ vroeg ze.

‘In Hampstead,’ antwoordde hij.

‘Maar dit is Hampstead niet,’ zei ze, met de helderverlichte wijk vol barretjes, pubs en boetiekjes voor ogen.

Hij vertelde dat de Vale of Health in de achttiende eeuw door het grote dorp werd geannexeerd als een veilige haven voor de pest. In het gehucht woonden vroeger populaire schrijvers en kunstenaars, maar het was inmiddels een stille buurt geworden omringd door de natuur van Hampstead Heath.

‘Hoe lang woon je hier al?’

‘Vijftien jaar,’ antwoordde hij. ‘Het was het huis van mijn schoonmoeder. Ze is een paar maanden geleden overleden en nu is het van mijn vrouw en van mij.’

Ze herinnert zich hoe haar hoofd tolde door de verschillende drankjes, de spanning en de angst die toenam toen de taxi langzaam door het smalle laantje reed en bijna opging in de donkere nacht.

De taxi kwam langzaam tot stilstand en Jane zag voor hen een houten hek dat de bocht van de Heath volgde. Verder was er niks.

‘Wauw,’ zei Jane. ‘Het lijkt wel het laatste huis op aarde.’

‘Soms,’ zei de man, ‘lijkt het dat inderdaad.’

Ze liepen door een groene poort naar een korte oprit waar nog net genoeg ruimte was voor een legerjeep die daar stond geparkeerd. Janes vader had ooit een oude jeep gehad die erg op deze leek en net als deze had hij jarenlang voor hun huis gestaan totdat het een lelijke roestbak was geworden.

Een vrouw was voor het raam verschenen toen ze hen hoorde naderen. Het was een mooie vrouw met zwart haar in een boblijn. Ze keek hen met haar bruine ogen afwach- tend aan. Zodra ze haar zag, ontuchtterde Jane een beetje. Eenmaal bij de voordeur hoorde ze de taxi weggrijden en opeens wilde ze zich omdraaien en erachteraan rennen,

hem aanhouden, op het portier bonken en vragen om haar thuis te brengen. Maar toen raakte de man zonder naam haar elleboog zachtjes aan en zei hij: 'Ik zal je even voorstellen.' En Jane werd, zoals zo vaak in haar stomme, slecht geleide leventje, in het verhaal van iemand anders gesleurd en omdat ze nooit haar eigen verhaal had gehad, was ze met die lange, indrukwekkende man meegelopen zijn huis in. Daar werd ze voorgesteld aan zijn vrouw en kletsten ze opgelaten wat totdat de man zonder naam een martini voor haar had gemaakt. Wat er daarna gebeurde, was erg vaag. Ze herinnert zich wat kleuraccenten, een paar dingen, zoals een houten kast waar de pc in stond, foto's van een jongen en een meisje, beiden een jaar of acht, een grijze kat en een lampenkap bedrukt met kleine bloempjes. Het beeld dat ze van de vrouw heeft, is ook wazig, maar ze weet nog wel dat ze een verlovingsring droeg met een grote diamant en dat ze haar lippen op elkaar geperst had. Ze weet nog dat ze plotseling het schokkende inzicht kreeg dat ze daar niet zou moeten zijn, dat ze een verkeerde afslag had genomen. De man gaf haar de martini aan en op dat moment hoorde ze boven een gil, gevolgd door een bons, waar ze zo van schrok dat ze het glas uit de hand van de man sloeg.

'Verdomme,' zei hij boos.

'Het spijt me,' zei ze.

De vrouw kwam overeind. 'De kinderen,' zei ze.

Ze maakten geen van beiden aanstalten om naar boven te gaan; er was geen huilend kind te horen.

'Ik maak wel een andere,' zei hij.

'Nou, weet je, laat maar. Ik hoef eigenlijk niks te drinken. Ik denk...'

'Onzin,' zei hij zo fel dat Jane ineenkromp. 'Ik maak er nog een.'

Hij liep weer naar de kast en glimlachte zenuwachtig naar zijn vrouw, die haar een waarschuwende blik had toegeworpen. Het was Jane niet duidelijk of het vriendelijk of onvriendelijk was bedoeld, maar het bleef een tijd stil, dat weet ze nog, en intussen had ze de tijd om een plan op te stellen.

‘Mag ik even naar buiten?’ vroeg ze. ‘Ik wil een sigaretje roken.’

Ze herinnert zich nog dat ze niet wachtte op toestemming. Ze voelt het hengsel van haar tas nog in haar hand, ze herinnert zich nog dat haar hart door de adrenaline tegen haar ribbenkast bonkte. Ze weet nog dat de lange man met de net gemaakte martini in zijn hand haar aankeek. ‘Hier blijven,’ zei hij, terwijl hij het drankje naar haar uitstak. ‘Hier is je martini.’

‘Ik ben zo terug,’ zei ze luchtig. ‘Ik heb nu eenmaal nicotine nodig als ik gin drink, je kent...’

‘Hier blijven,’ zei hij weer. Ze kan zich nog herinneren dat hij haar bij haar pols vastpakte, dat hij eraan trok en ze weet nog dat de vrouw tussen hen in kwam staan.

‘Laat haar gaan,’ zei ze tegen de man. ‘De kinderen zijn wakker.’

Jane had gevoeld hoe de spanning afnam. De man had niet meer aan haar getrokken en liet haar toen los.

Eenmaal buiten stak ze bij de voordeur met trillende handen een sigaret op. Ze keek naar de donkere ramen op de eerste verdieping en dacht aan de gil en de bons. Maar er brandde geen licht en er was ook niks te horen. En toen, aangespoord door een gevoel dat ze hier weg moest en vlug ook, snelde ze op haar tenen over het knarsende grind, haalde ze de poort van de grendel en pas toen klemde ze haar tas stevig tegen zich aan en was ze als een dolle weggerend.

Nu kijkt ze naar het stipje op haar telefoon dat door de Vale naar het huis met de naam Thornwood beweegt. Ze weet gewoon, zelfs nog voordat ze er zijn, dat het hetzelfde huis is.